

# Žádnou válku



# kromě třídní války

Kritický komentář k politické orientaci textu  
od Kolektivně proti Kapitálu – Mouvement Communiste

*Proletarchiv & Třídní válka – červen 2022*

---

**Zdroj: <https://www.autistici.org/tridnivalka/zadnou-valku-krome-tridni-vaiky/>**

***Toto vydání zajistilo nakladatelství Subverze v červenci 2022***

***web: [subverze.noblogs.org](http://subverze.noblogs.org)***

***e-mail: [subverze@riseup.net](mailto:subverze@riseup.net)***

---

## Úvod *Třídní války*

Příspěvek, který napsali a poslali nám soudruzi z projektu *Proletarchiv* kriticky reaguje na text Kolektivně proti kapitálu – Mouvement Communiste (KPK/MC). Vymezuje sem jak ostatně vyplývá i z jeho názvu, vůči postojům, které ve vztahu k válce na Ukrajině zastává nejen KPK/MC, ale i další skupiny a organizace.

Z toho vyplývá, že publikováním tohoto kritického příspěvku se nepouštíme do nějaké soukromé války proti KPK/MC. Naopak, chceme jím obecně zdůraznit komunistickou kritiku buržoazní války proti všem „kritickým podporám“, „legitimním obranám proti imperialistickému útoku“ apod., které (chtěně či nechtěně) vtaňují proletariát do buržoazní války, obětovávají ho na oltář vlasti a národa a dělají z něj potravu pro děla.

Proti snaze KPK/MC podsunout proletariátu obranu demokratického režimu, jakožto údajně příznivějšího pro třídní boj, proti jejich definici revolučního defétismu jakožto „kritické podpory odporu,“ proto níže publikovaná text staví jediný možný postoj komunistů proti válce: boj proletariátu proti jeho „vlastní“ buržoazii a jeho „vlastnímu“ národnímu státu. Revoluční defétismus, který nemůže znamenat nic jiného, než že proletariát musí bojovat proti nepříteli, který je v jeho „vlastní“ zemi, aby přivodil její porážku a přispěl tak ke sjednocení světového proletariátu na revoluční bázi. Abychom citovali přímo z textu: „*Cílem odporu proletářů má však být buržoazie a kapitál, a nikoli podle KPK/MC jedna z válčících stran. Pokud mají prolévat krev, tak jen za své zájmy.* [Tedy během revolučního boje, aby už nikdy žádná další krev nemusela být prolita. Pozn. TV] *Mír nikoli jako buržoazní utopie, ale jako mobilizační heslo, i jako cíl v budoucnu po překonání kapitalismu skrze třídní válku.*“

Za další silný moment textu považujeme také to, jak definuje stát, tedy jako „organizovaného násilí jedné třídy proti druhé“. Tato definice stojí v jasné opozici proti sociálně demokratické definici státu (lhostejno jaká ideologická rodina ji používá, „anarchisté,“ leninisté, odboráři...) která jej ztotožňuje s „vládou“, již je podle této logiky nutné tu svrhnout, tu podpořit (jako nám to nyní KPK/MC podsouvá v případě Ukrajiny) případně se jí zmocnit, aniž by došlo ke skutečné společenské změně.

Proti podpoře „demokratického hnutí“, kterou nám doporučuje KPK-MC s vysvětlením, že „*otevřená diktatura je pro třídní boj méně příznivým terénem než liberální demokracie*“, text jasně prohlašuje, že v zájmu proletariátu není bránit jednu formu oproti druhé, ale organizovat se jako třída na obranu svých vlastních zájmů: „*Komunisté nejsou demokraty provádějící demokratickou politiku obohacenou o kritiku kapitalismu, ani těmi kdo čekají na vhodný demokratický terén pro svůj třídní boj, ani nenabádají proletáře za boj za demokratické procedury.*“

K níže uvedené kritice bychom snad dodali, že jakkoli pro nás jako pro komunisty samozřejmě není možné bránit demokracii proti diktatuře, jak text jasně uvádí, protože jsou to jen dvě strany téže mince, diktatury kapitálu, je to právě demokracie, která je podstatou kapitalismu. Na této rovině analýzy se nejedná o demokracii jakožto nějakou konkrétní sféru nebo prostou formu správy kapitálu, nýbrž o neměnnou podstatu, která udržuje společnost kapitálu při životě tím, že proletáře atomizuje a zároveň sjednocuje svobodné jedince-občany na fiktivním základě falešné komunity občanů, tj. lidu. V tomto smyslu jde o praktické popření existence tříd s navzájem antagonistickými zájmy a z toho vyplývající reprodukci pospolitost peněz, v níž se setkávají vlastníci zboží jako právně svobodné a navzájem si rovné subjekty, ačkoli je to stále vztah mezi buržoazií jakožto výlučným vlastníkem výrobních prostředků a proletariátem připraveným o vše kromě své vlastní pracovní síly.

Jsou-li tedy „demokratický“ i „totalitní“ režim bez ohledu na vnější formu oba ve své podstatě jen materializací diktatury kapitálu, je to zároveň demokracie jakožto síla atomizace a negace proletariátu ve prospěch falešné komunity občanů a národa, co je podstatou této diktatury.

Proto se komunisté staví nejen proti falešné dichotomii „demokracie“ vs. „diktatura“, ale také proti demokracii jako takové, která je samotnou podstatou diktatury kapitálu.

# Kritický komentář k politické orientaci textu od Kolektivně proti kapitálu / Mouvement Communiste „Ukrajina: vývoj situace a několik teoretických poznámek“

Text akceptuje válečný směr západní buržoazie a spojuje ho se zájmy proletariátu. K.P.K.-M.C. v textu vytvořili souřadnice, které podporují jejich spekulativní politický závěr, a to odchylováním se od evidence i realismu.

Imperialismus byl v roce 2022 v jejich textu vyměněn za kolonialismus. Na světě však nejsou žádné další kolonie k dobytí, globální mocnosti jsou vyvinuté, rozdělili si sféry vlivu a přetahují se po světě jen o hranice a hloubku svého vlivu. Žádný národ tu nemá prostor k samostatnosti. Je to jen další opěrný bod K.P.K.-M.C., nepodložené tvrzení, podporující další směřování textu.

Údajný demokratický terén Ukrajiny má být tím objektivně progresivnějším prostředím pro budoucí aktivitu třídy, na papír kreslí možné posuny v případném jednání pracujících v budoucnu (a to z důvodů, které znají jen oni sami, po etapách nikoli spontánně a živelně), mají plány postupných aktivit proletariátu – to vše jsou však spekulativní scénáře do budoucna projektované jako zdůvodnění v pokračování mezitřídní kolaborace dnes.

Text posiluje dezorientaci v otázce toho, co jsou a co nejsou třídní zájmy v rusko-ukrajinském konfliktu. Aktuální sociální témata a bezprostřední zájmy třídy buržoazní válka odsunula ještě více do pozadí (občasné zpoždění ve vyplácení mezd i důchodů je něco s čím by se měl proletariát smířit) a v textu K.P.K.-M.C. jsou tyto roviny (bezprostřední každodenní potřeby proletářů) přehlíženy.

Občasné analytické vyostření – „*Ukrajinský stát se zhroutil v deseti dnech*“ (cit. K.P.K.-M.C.) lze těžko akceptovat ve srovnání s každodenními informacemi z činnosti (i když zkorumpovaných) státních institucí a podniků státu a měst v zakarpatské oblasti (úřady práce, zasedání městských rad, existující kontroly: od parkování přes MHD po policejní kontrolu a potírání obvyklé trestné činnosti i v improvizaci při potírání nových situací vyvolaných válkou), či ochotu západních velmocí svěřovat zbraně a další materiál do rukou ukrajinské vlády.

Stát v marxistickém smyslu coby organizované násilí jedné třídy proti druhé nezkolaboval. Oslabení některých jeho dosavadních rolí neznamena jeho zhroutil. Sociální role ukrajinského státu je ohlodaná již řadu let. Jedním z příkladů je zdravotnictví, v němž se za jednotlivé úkony platí, za každou jednotlivou injekci podanou zdravotní sestrou se platí, kde pobyt v nemocnici vyžaduje externí zásobování v podobě denního dojíždění dalšího člena rodiny s jídlem, protože služby i stravování v nemocnicích jsou mizerné. Příkladem antisociální ukrajinské mizérie (i té ruské samozřejmě) lze najít spoustu.

## 1) Národní hledisko a národní zájem K.P.K.-M.C. představují jako zájmy proletariátu

*„Vzdoruje vetřelci. A to je více než normální, pochopitelná reakce. Obrana měst a vesnic je především obranou životních podmínek obyvatel proti jejich dramatickému zhoršení, k němuž válka vede. Svoboda demokratického režimu je v očích obyvatel lepší než vojenská okupace. Odpor v jeho nejširším smyslu je tak třeba vidět jako ozbrojené demokratické hnutí.“* /cit. K.P.K.-M.C./

Obranu celistvosti Ukrajiny i panujících poměrů vydávají K.P.K.-M.C. za materiální obranu životních podmínek. K.P.K.-M.C. přehlíží celkovou ideologickou orientaci, motivy i chápání životních podmínek ukrajinských pracujících a sami ideologii v textu jen reprodukují a podobně jako západ mluví o svobodě a demokracii. Masy ukrajinských pracujících co raději odešli pracovat do zahraničí ukazují, že stávající podmínky jsou dostatečně mizernou realitou. Spoustu ukrajinských dělníků dojíždí na několik týdnů z ekonomicky mrtvého venkova za prací do velkých měst, často buď do Kyjeva či do velkých ruských měst. Co tedy brání?

K.P.K.-M.C. se neobtěžuje popsat co reálně znamená „*Svoboda demokratického režimu*“ tedy jazykový zákon namířený proti více než 20% ukrajinské populace, roky existující zákaz jakýchkoliv komunistických stran a uskupení i symboliky, tresty vězení pro jakékoli aktivisty separatistické politiky (nejen pro ruské), v současnosti

probíhá nacionalistické přejmenovávání ulic, očista náměstí od ruského vlivu tedy i rozebírání soch literárních ruských osobností. Mučení, únosy, likvidace proruské opozice či subjektů ochotných vyjednávat s ruským protějškem ze strany SBU. Vývoj k dnešku jen logicky pokračuje v podobě seškrtání práv zaměstnanců i dalších zákazů politických stran a uskupení, svévolné tresty pro rabující namísto...

K.P.K.-M.C. se této volbě menšího zla neobtěžují dát reálné rozměry v porovnání poměrů po obsazení Krymu, tedy s omezením politického pluralismu i veřejného vystupování až po menšinové únosy, mučení a pronásledování aktivistů za nezávislost, pronásledování politické opozice či tatarské menšiny. Už nevnímají ony odstíny šedi, jak to jindy sami rádi používali.

Demokratický obsah a úmysly dosavadní dobrovolné lojalistická sebeorganizace jsou přeceňovány. Nejde o hnutí, které bazíruje na demokratických principech a právech kvůli nimž by se dostávalo do konfliktu s vládou. I v případě, že by tomu tak bylo, tak třídní zájmy by zůstávali upozaděny kvůli obsahu hnutí samotného.

Mezitím ukrajinští pracující jsou svědky banditismu, bezohlednosti a parazitismu také od „vlastních“ lidí.

- dochází k vykrádání rozbitých a opuštěných domů i ze strany dobrovolnických jednotek, kdy někteří zůstanou nepotrestáni a jen část bude potrestána.
- obchoduje se s humanitární pomocí, což se stát snaží neefektivně potírat, bují černý trh s věcmi ze zahraniční pomoci.
- roste cena zboží, situace války je využívána obchodníky, stát se neefektivně pokouší o kontrolu cenotvorby koncových prodejců u základního zboží prostřednictvím snadno korumpovatelných úředníků.
- za posledních několik let vyzbrojování ze zahraničí stále nemá zkorumpovaná Ukrajina pro své vojáky základní vybavení – boty, vesty, helmy... Odvedení Ukrajinci či ti co si šli do armády vydělat si raději kupují či jiným způsobem získávají potřebný materiál na frontu.
- nemocnice, které nejsou schopny se adekvátně a bezplatně postarat o zmračené vojáky (ukrajinský stát nemá ani protézy pro své vojenské mrzáky).
- proletáři co si nezaplátí nutná potvrzení pro opuštění země nebo nemají dost na uplacení hraniční kontroly, jsou otočení zpět do vlasti. Nezaměstnaní práceschopní muži jsou zadržováni uvnitř země.
- ukrajinský stát sice kritizuje některé své sousedy, učí své obyvatele je nenávidět, ale náruč pro přijímání jejich pomoci má stále ze široka otevřenou. Ukrajinský stát je díra, v níž mizí zahraniční pomoc kdy jeho část prokape k těm proletářům, kteří ji skutečně nejvíce potřebují.

**2) „Největším pojivem a hlavním limitem onoho hnutí je vlastenectví. Uvnitř hnutí odporu navíc působí, beztrestně a s rostoucí popularitou, extrémně pravicové paramilitární jednotky, své bojové schopnosti již prokázaly v Donbasu. Forma odporu je bohužel znečištěna.“ /cit. K.P.K.-M.C./**

Není nic čistého pod tímto povrchem, vlastenectví není žádným vnějším pojivem jak to K.P.K.-M.C. prezentují. Nacionalismus je tomuto buržoazně demokratickému hnutí vlastní a patří mezi jeho hlavní obsahy. Toto hnutí je levným prodloužením slabého ukrajinského státu, je koordinováno ukrajinskou vládou, je provizorním tělem státu. Žádná politická či jakákoli jiná autonomie se tu nekoná a také proto o ní nepřináší K.P.K.-M.C. žádnou evidenci. Drobnými pozitivními příklady jsou naopak sítě schovávající dezertéry i ty co omítli narukovat (rodina, přátelé, známý...).

**3) „Tím, že síly odporu akceptovaly formu boje, kterou na ně uvalil ruský nepřítel (opevnění se a teritoriální obrana) ...“ /cit. K.P.K.-M.C./**

Je třeba zmínit jeden z faktorů a to, že nepřítel svým přístupem, svým jednáním vytváří prostor, který pak pro boj ukrajinské síly využívají. Začátek invaze se nenesl v duchu likvidace populace, Ukrajinci nestáli před volbou „bojuj nebo budeš zabit“. Využívají prostor ke vzdoru, který je dán postupem a přístupem Ruské federace.

Forma boje vychází z obsahu a je laciné od K.P.K.-M.C. to vše svalit na Ruskou federaci. Třídní válka by si nacházela jiné formy, jiné oslovování ruských vojáků, měla by jiné priority ve své agitaci i praktických úkolech,

volila by formy úměrně svému obsahu, ale o to tu samozřejmě momentálně nejde. Forma boje Ukrajinců je projevem buržoazně občanského vzednutí (onoho tisíce chviliek pro Ukrajinu) nic víc.

**4)** „První povinností komunistů je všemi dostupnými prostředky, ty jsou však dnes velmi slabé, podporovat ozbrojené demokratické hnutí, aby se emancipovalo od symbolického poručnictví zkolabovaného ukrajinského státu. Snažit se obracet na proletářskou složku onoho hnutí, velmi velkou většinu mezi dobrovolníky včetně těch, kteří se do země vrátili z práce v zahraničí ...“ /cit. K.P.K.-M.C./

Je třeba pro ujasnění nejprve podtrhnout – třída nejsou zburžoaznělí pracující občané bojující v teritoriální obraně. Nelze změnit buržoazní hnutí, lze se s ním rozejít, odtrhnout se od něj. Kritickým podporováním tohoto občanského hnutí, v jakém stavu je dnes, dochází jen k posílení státu, k větší akceschopnosti současné vlády, k prohlubování válečného konfliktu, k postupující brutalizaci války, k nárůstu mrtvých. Podpora ozbrojeného demokratického hnutí je reálně jen podporou západního imperialismu s jeho ukrajinskou vládou. Představa tzv emancipace od státu by byla jen formou buržoazního libertariánství nikoli posunem k třídním zájmům. Vojenské jednotky, které by se za současného stavu staly více, „nevládkářskými“ by se nestaly méně buržoazními.

Navíc co by bylo obsahem rozpojení ozbrojeného demokratického hnutí od státu v tomto fantazírování? Mezitím na žádost generálního štábu a velení ozbrojených sil Ukrajiny (19.4.) má dojít k odzbrojení teritoriální obrany na západě Ukrajiny a odebrání techniky (Javelin, Stinger, NLAW) do rukou regulérní armády. Pokud tu dochází o přetahování se o zbraně ze západu je to mezi buržoazně nacionalistickým hnutím a stávající vládou. Oba aktéři jsou třídním zájmům nepřátelští. Je nutné na prvním místě hovořit o obsahu, a ne o vertikálnosti či horizontálnosti, o jeho demokratické povaze, o organizačních formách občanského vzednutí.

Komunisté se mají starat jen o to své, buržoazie dělá to samé, neexistuje žádná neutrální politika. Komunisté tedy mají mít na zřeteli bezprostřední zájmy proletářů, třídní zájmy, hlediska, perspektivu a odmítnout propagovat demokratičtější horizont stávajícího hnutí, jak si to představují demokratičtí partyzáni K.P.K.-M.C. „Družstevnictví“ ve vedení buržoazní války je absurdní. Proletariát posílením mezitřídní spolupráce v této situaci nezíská. Nemluvě o posilování dezorientace proletářů v dalších zemích.

**5)** „Dokud nedojde uvnitř lidového odporu k třídní polarizaci, není na pořadu dne vyzývat k vytváření brigád proletářských bojovníků za sociální revoluci. Takové výzvy mohou mít smysl jedině tehdy, když mají spodní společenské třídy vlastní politický plán a své vlastní ozbrojené struktury, které jsou politicky i vojensky odlišné od lidového odporu.“ /cit. K.P.K.-M.C./

Hezky uspořádaný politický plán a „vytváření brigád proletářských bojovníků“ až po vytvoření „vlastní ozbrojené struktury“ – pěkný gradualistický idealismus a organizační kolečko tu K.P.K.-M.C. servíruje. Na co je nutné apelovat, tak jsou třídní zájmy, sociální požadavky a sociální boj, který pokud se v této situaci bude rodit, tak jako bezprostřední, živelný a spontánní. Pokud takováto agitace nemá dostatek uší ochotných ji naslouchat, pak to není dostatečným důvodem k přijetí „buržoazního pódia“, které stejně bude nakloněno buržoazním obsahům. Přiblížení se sociologicky uchopeným proletářům uvnitř lidově národní podpory ukrajinského válčení za cenu odklonu od historických zájmů proletariátu je, jak uvidíme níže, servírováno jako recept na popularitu komunistů. Méně sterilní rétorika směrem k tomu davu, je však rétorika mezitřídní kolaborace, tj. obětování proletariátu pro buržoazii.

**6)** „Rozklad revolučního defétismu v pacifismus je dnes vyjádřen odmítnutím kritické podpory odporu s pomocí klasického prohlášení, že obě válčící strany jsou stejné.“ /cit. K.P.K.-M.C./

Obě strany jsou buržoazní nikoli na vlas stejné. Kritická podpora = prostě jen podpora. Ideologové hledají ezoterickou hloubku, k níž má proletariát dojít, aby spojoval své zájmy s buržoazií. Obrana tzv demokratičtějšího režimu, který je z velké části jen iluze, má evidentně podle K.P.K.-M.C. větší váhu než smrt, poškození zdraví a destrukce skromného majetku proletářů, jejich domovů, jejich životních podmínek prohlubováním buržoazní války. Cílem odporu proletářů má však být buržoazie a kapitál a nikoli podle K.P.K.-M.C. jedna z válčících stran. Pokud mají prolévat krev, tak jen za své zájmy. Mír nikoli jako buržoazní utopie, ale jako mobilizační heslo, i jako cíl v budoucnu po překonání kapitalismu skrze třídní válku, tu není bráno v potaz a

skrze pragmatický realismus dochází K.P.K.-M.C. ke zdůvodnění kamarádění se s momentální kapitalistickou mizérií. Proletáři ber, co je i přesto, že je to buržoazní válka, tvá smrt!

**7)** „*Tím, že komunistická levice, která vzešla z Komunistické internacionály, tuto linii aplikovala až na několik málo výjimek během druhé světové války, uzavřela se do svých malých kroužků, přeměnila se v sekty a odstříhla se od jakýchkoli pokusů o proletářskou organizaci nezávislou na stalinistech a sociálních demokratech v hnutí odporu. Tato politika přispívá k politickému odzbrojení proletariátu a v rámci současné války v Ukrajině de facto ratifikuje ruskou politiku anexí a zkázy.*“ /cit. K.P.K.-M.C./

Působení italských komunistů v partyzánském odboji vedla k jejich likvidaci ze strany stalinistů. Působení komunistické levice, agitace v partyzánských oddílech, v bojových lidových hnutích, na veřejných akcích, v organizacích lidového odporu byla potlačována, umlčována, diskreditována, udávána represivním složkám od 20. let 20. století, ze strany konkurenčních stalinistů a sociálních demokratů všeho druhu. Lze pochybovat, že K.P.K.-M.C. tyto informace nemá, a šíří tu impotentnost strategie podržtašky v buržoazním hnutí neboli obětování se proletářů pro buržoazní hnutí.

Současný proletariát už je dlouho politicky odzbrojen iluzemi demokratismu, politikou volené vlády a jeho destrukce pokračuje v buržoazní vlastenecké válce. K čemu je mu smrt oproti vzdání se, poraženectví vlastního státu a vlády? Zkázu tu falešně K.P.K.-M.C. připisuje jen Ruské federaci jako by neexistoval kontext ani vůle ukrajinské vlády a celého buržoazního hnutí v této válce pokračovat. K čemu je mrtvým proletářům demokratický terén (o němž není jisté, že se neposune směrem k většímu autoritářství), který K.P.K.-M.C. cení jejich smrtí? K.P.K.-M.C. tu evidentně více záleží na buržoazním rozdělení území než na přežití proletářů. I v případě, že by na Ukrajině panoval poměr sil a z toho vzešlé západoevropské poměry, tak demokratický režim není hodný obětování se ve válce. V tomto směru však musela být Ukrajina ještě propagandisticky dobarvena. Orientace proletářů je dnes vždy a všude stejná, orientovat se na své zájmy, stejně jako to sobecky neustále činí buržoazie.

„*To by se rovnalo akceptaci anexe dobré čtvrtiny ukrajinského území.*“ /cit. K.P.K.-M.C./

K.P.K.-M.C. se tu hrozí anexe, ale nehrozí se mrtvolám proletářů, které jsou obětovány k zamezení této anexe.

**9)** „*Stejně tak je otevřená diktatura pro třídní boj méně příznivým terénem než liberální demokracie. Komunisté se nicméně liší od upřímných demokratů, od těch, kdo usilují o mír, svou politikou, která označuje za kořen války, utrpení a ničení, které dopadá především na ovládané třídy, kapitalismus ve všech jeho státních formách, ať demokratických, nebo nedemokratických.*“ /cit. K.P.K.-M.C./

Komunisté nejsou demokraty provádějící demokratickou politiku obohacenou o kritiku kapitalismu, ani těmi kdo čekají na vhodný demokratický terén pro svůj třídní boj, ani nenabádají proletáře za boj za demokratické procedury. Bezprostřední požadavky, zájmy proletářů válka odsunula ještě více na okraj a K.P.K.-M.C. to učinili taktě.

**10)** Do textu K.P.K.-M.C. bylo zaneseno třídní stanovisko, žel jen jako rétorický doplněk: „*Bojovat za mír, bojovat za něj konkrétně, tedy znamená, dnes jako vždy, podporovat všemi prostředky přeměnu kapitalistické války ve válku třídní.*“

Aby se pak pokračovalo v posvěcení sjednoceného úsilí tříd vést válku:

„*V Ukrajině, tak jako všude jinde, kde propuknou kapitalistické ozbrojené konflikty, by bylo objektivně nejpříznivějším scénářem pokračování války, které by bylo přerušované díky ruským ztrátám, kdy by lidový odpor kompletně a definitivně převzal místo pravidelné ukrajinské armády. Realizace tohoto scénáře by dala oslabila umírající ukrajinský stát a vyvolala politickou krizi v Rusku, která je nepostradatelná pro přípravu opevnění pro odhodlaný a masivní protest proti státu. Realizace tohoto scénáře by navíc zvýšila rozpory uvnitř takzvaného „západního“ tábora a posloužila by jako odrazující příklad Peking, který se připravuje na anexi Tchaj-wanu.*“ /cit. K.P.K.-M.C./

Nejpříznivější scénář pro K.P.K.-M.C. je pokračující smrt, pokračující buržoazní válka, to vše pak následované

(coby přání) protestem proti státu. Přáním je tu obdobný scénář, který přesvědčuje proletáře pro antifašistickou jednotu tříd. Nejprve je třeba vyčistit veřejný prostor od fašistů (nebo v národně-osvobozeneckém smyslu, je nejprve nutné společně porazit okupanta), dočasně zapomenout na potřeby proletářů a poté i proletářská politika bude mít údajně prostor pro svou činnost. To je politika typická pro stalinisty. Ve skutečnosti to má pokračování... proletariát je buržoazii neustále podváděn a přináší největší oběti v tomto společném boji. Současné mezitřídní demokratické hnutí je vším a cíle a potřeby proletariátu jsou momentálně ničím. Pragmatismus a ocáskovství tu vedou k podpoře občanského buržoazního hnutí. Proletariát v ČR nebyl schopen využít terén demokracie za posledních 30 let a na Ukrajině by měl za údajný demokratický terén (čistá ideologická představa) proletariát umírat. Pokud neexistuje třída vědomá si svých zájmů, pak nemá jak využít politickou krizi či oslabení státu pro své třídní zájmy. K.P.K.-M.C. chybí aktér, hledá spekulativní cesty jak oslabit stát, za jeho praktického posilování a současně nevyzývá pracující k praktickým krokům k obraně svých bezprostředních zájmů. K.P.K.-M.C. je krajním křídlem demokratického sociálního hnutí – demokratickou obhajobou masakru proletářů.

**11)** „... je to boj na obranu života před jeho stalinizací, návrat „sovětských dob“ s represemi a cenzurou a potlačováním individuálních a kolektivních svobod...“

Ekonomická základna stalinismu v Rusku neexistuje a obdobně jako liberálové straší ve svém komentáři pod textem pracující veřejnost stalinismem.

Email: [proletarchiv@yahoo.com](mailto:proletarchiv@yahoo.com) / [www.proletarchiv.yolasite.com](http://www.proletarchiv.yolasite.com)

